

Градинариня (1888)

инв. № 1648 1

к. 47, 2 (I)

(Преработено)

Вие се, вие горската пътека между туйверъ и гдето лежица, между дървоверъ и дивитъ круши, между горекитъ рози и разниръ дивитъ; събъва тя отъ мошката въ равнината и отъ равнината пакъ се каи на мошката; ту завърта та въ такова мѣсто, дѣто не можешъ мина, дѣто едвалъ-едвалъ размалвашъ съ рѣзъ сучитъ клонове и зеленитъ леки и дришери клонове, кою съвършено ненадейно та биятъ по лицеръ; ту се явява предъ бисерия и шириния рудей, кою дришери и въса средъ пвсирий камѣнакъ и ти за да го глинитъ трѣбва да си дѣвашъ или по издвигишъ изъ подъ кадата камѣните или да припремишъ дърво и да линишъ по него. И пукка ти ще издвигишъ предъ еднѣ старъ и обширенъ лѣсъ, дѣто дѣбове, и брѣстерѣ, и букѣ, и тополи, и нейдръ-нейдръ дива дѣлка или круша) висши, които сѣ сѣстранитъ една отъ друга, тѣко шумолятъ и се мѣсватъ — лѣсѣтъ се тѣй важно и привлекателно и издвигатъ си тѣй сладко и упокоително, щото увличатъ те, ако минавашъ покрай тѣхъ, се нахвъръ и нахвъръ, въ таъ прохладна мѣстина, въ пѣти тѣмъно лѣсоу на своя диво-гулосенъ миръ.....

И пътеката се вие и вие предъ тебѣ и стъркуватъ се, че тѣ е безъ край. Но си я въ мигъ, катѣ те заморена, катѣ те е дотегнало тѣй много да се извика и пупи — тѣ трѣбва по право и сладко подъ широкитъ свѣтлосери дѣбове и и и брѣстови клонове. Но не минава тѣ така и една верста, тѣ пакъ я видишъ че се извика-извика и тѣга ту каишъ нѣкоя рудия, ту пакъ каишъ рудей, ту пакъ каишъ нѣкоя ^{мошката} нѣкоя, кою подъ дркитъ лѣги на свѣтлостъ се върви ошерена съ разниши цвѣтове, ту пакъ завърта каишъ непроходимо мѣсто, и въ мигъ жаекарва на свѣтлостъ — зелена моравка — гизра, гладка, кою вътъ всички страни карозъ стѣна, а окружѣна отъ високъ лѣсоу.

Щомъ издвигишъ и тази поляна — и ще почувствувашъ приятенъ и душищъ ароматъ, — ароматъ отъ различни градински цвѣтове. Минешъ тѣ